

Живко. Навърно нѣкоя пѣстра пеперудка ще да е най-хубавото нѣщо за тѣхъ.

Ирина. Не. (Всички се замислятъ).

Славко. Шоколадъ! (Всички прихватъ въ смѣхъ).

Ирина. Защото е сладкъ ли? Не, Славко. Не винаги сладкото нѣщо е най-хубаво.

Ценка. Сънътъ!

Ирина. И сънътъ е сладкъ и приятенъ, но той е само почивка. Представете си човѣкъ да спи цѣлъ животъ — какво ще бжде! Само да спи!

Ценка. Истина. Все едно, като че ли е като умрѣлъ.

Живко. Най-хубавото нѣщо е да лети човѣкъ съ аеропланъ.

Ирина. Летялъ ли си, та да знаешъ?

Живко. Не съмъ, ала струва ми се, че е най-хубавото нѣщо.

Ценка. Ами нѣма ли да те е страхъ да се качишъ на аеропланъ?

Живко. Не. Дайте ми аеропланъ, че. . .

Ценка. Почакай малко. . . (Смѣхъ).

Здравко (извиква) Намѣрихъ!

Всички. Какво? . . . Казвай!

Здравко. Радиото!

Всички. Аа. . . Вѣрно, вѣрно. Радиото!

Ирина. Наистина, радиото е едно отъ най-хубавитѣ нѣща въ свѣта. Все едно, че можешъ да бждешъ навсѣкжде по земята, ала все пакъ и то е направено отъ най-хубавото нѣщо.

Славка. Е, кое е тогава, кажи ти.

Ирина. Помислете още малко, па тогава.

Славко. Смѣлостта.

Ирина. Ти не си далече, само че. . .

Ценка. Милосърдието.

Ирина. Чудесно! Да бжде човѣкъ съ добро, милостиво сърдце е едно отъ най-хубавитѣ нѣща въ свѣта, но трѣбва да се намѣри нѣщо, което да събира всички тѣзи нѣща въ едно.

Ценка. Постоянството!

Ирина. Близко е. . .

Бонка. Е, кое е, кажи го най-подире.

Ирина. Азъ не знамъ кое намѣриха онѣзи две дечица. Това е задача за всички деца по цѣлия свѣтъ, но азъ мисля, че. . .

Всички (напрегнато). Кое? Какво? . . .

Ирина. Ти, Ценке, каза постоянството, добре, много добре. . . То е най-трудното нѣщо въ живота, но да постоянствуашъ, значи ли да стоишъ и да чакашъ съ скръстени ръце, а?

Всички. Не.

Ирина. Тогава, какво ще рече да постоянствува човѣкъ, а?

Ценка. Да работи!

Ирина. Такаа. Или иначе казано?

Живко. Да се труди!

Ирина. Отлично! Тогава, съ една дума казано, кое е най-хубавото нѣщо въ свѣта?

Всички. Трудътъ!